

gøre dette i Haab om, at det maa blive sidste Gang, der i Landstinget forelægges et saadant Forslag, med andre Ord, at der maa opnaas et Resultat i indeværende Rigsdagssamling. Om dette vil lykkes eller ikke lykkes, er det naturligvis vanskeligt at sige; men saa meget kan man i alt Fald udtale, at Lovforslaget i Aar er forelagt paa et saa tidligt Tidspunkt, at der er god Tid til, at det kan blive færdigbehandlet, og dette har just ikke været Tilfældet de foregaaende Gange. Første Gang Lovforslaget blev forelagt i Landstinget, skete det i April Maaned; man maa altsaa erkende, at der var meget kort Tid til at naa til Vejs Ende med Lovforslagets Behandling. Og i Fjor blev det ganske vist forelagt i December Maaned, men det kom først til Behandling i Midten af Januar, og som det allerede har været berørt, indtraadte der særlige Forhold, som sinkede Udvalgets Behandling. Men i Aar er Lovforslaget altsaa fremsat paa et saa tidligt Tidspunkt, at man maa gaa ud fra, at det vil kunne blive færdigbehandlet, og jeg tror for øvrigt, det vil kunne blive ret hurtigt færdigt. Jeg kan neppe tænke mig, at der vil blive trukket Tov om denne Sag i Udvalget ret længe, hvis den da skal i Udvalg — jeg nærer intet Ønske om, at Lovforslaget skal henvises til Udvalg, men det vil jo rimeligvis alligevel gaa saaledes, at det bliver henvist til et saadant.

Naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne tilføje endnu et Ønske for det foreliggende Lovforslag, nemlig det Ønske, at det maa lykkes paa Rigsdagen at samle tre Partier om det. Man vil maaske sige, at det er haabløst efter de Forhandlinger, der er gaaet forud. Jeg er nu ikke saa ganske sikker paa, at det er haabløst, for der er dog tre Partier paa Rigsdagen, som i Princippet ønsker, at der skal nedsættes et Udvalg, ønsker at faa Forholdet mellem Stat og Kirke udredet. Den ærede Ordfører for Venstre mente, at Forslaget var en Torn i Øjet paa det radikale Venstre. Det kan jeg nu alligevel ikke rigtig tro, og naar jeg i denne Forbindelse taler om de tre Partier, der skulde samles om Lovforslaget, tænker jeg selvfølgelig ogsaa paa det radikale Venstre. Jeg støtter mig særlig til en Udtalelse, som de Radikales Kirkelovsordfører, Folketingsmand Povlsen, fremsatte i Folketinget i November 1924. Det ærede Medlem Hr. Povlsen udtalte da: „Jeg har ikke noget imod, at man nedsætter et Udvalg til Overvejelse af Adskillelse mellem Stat og Kirke, og jeg tror, at hvis man ikke imødekommer det Krav,

der er rejst fra Ryslinge Valgmenighed, saa fremskynder man det Tidspunkt, da Adskillelsen mellem Stat og Kirke maa komme.“ Denne Udtalelse af de Radikales Kirkelovsordfører i det andet Ting er jo klar og tydelig, ikke til at misforstaa. For det første er han ikke Modstander af, at der nedsættes et Udvalg paa dette Omraade, og han antyder, at han finder det betimeligt, da han mener, at det Tidspunkt nærmer sig, da der kan blive Brug for et saadant Udvalgs Arbejde. Det forekommer mig dog, at en saadan Udtalelse af Partiets Ordfører i nogen Grad giver Haab om Støtte fra Partiet; og det skulde glæde mig, om det kunde lykkes paa et bredt Grundlag at tage et Stykke frindsindet Lovgivningsarbejde op her. Da den ærede Ordfører for Venstre (Inger Gautier Schmit) omtalte Forholdet til det radikale Venstre, vil jeg ogsaa i denne Forbindelse nævne, at det har glædet mig at se, at der fra kendte radikale Mænd ude i Landet lyder elskværdige Ord til den højtærede Kirkeminister, fordi Ministeren har taget Initiativet til et Udvalg, der skal forberede Adskillelse af Stat og Kirke. Jeg tænker her paa en Udtalelse af fhv. fynsk Rigsdagsmand af det radikale Venstre, fhv. Ordfører for det radikale Venstre i Folketinget i Kirkespørgsmaalet, nuværende Præst paa Falster Johannes Fog-Petersen. Denne Præst, der, saa vidt jeg ved, stadig tilhører det radikale Venstre, skrev forleden bl. a. saaledes: „Naar Kirkeministeren har villet tage Spørgsmaalet om Statens og Kirkens Forhold op til nærmere Drøftelse, har han kun handlet, som man maatte vente det af en socialdemokratisk Kirkeminister; han (Ministeren) synes da ogsaa at tage de forskellige Angreb, der er rettet imod ham, med den Ro, som alene en god Samvittighed giver.“ Altsaa, denne radikale Mand, hvis Ord har megen Vægt i alt Fald paa min Hjemegn og specielt paa Ryslingeegnen, erklærer, at Ministeren har handlet, som man skulde vente, at en socialdemokratisk Kirkeminister vilde handle, i Overensstemmelse med sin Fortid og sit Partiprogram. Jeg antager, at en bedre Anerkendelse ønsker den højtærede Kirkeminister egentlig ikke at faa.

Til Venstres ærede Ordfører skal jeg blot bemærke, at jeg føler mig overbevist om, at det ikke er alle Venstrømænd, der deler det Syn, den ærede Ordfører gav til Kende — det er jo heller ikke blot et enkelt Medlem her paa Rigsdagen, som er enig med os. Som bekendt var der i